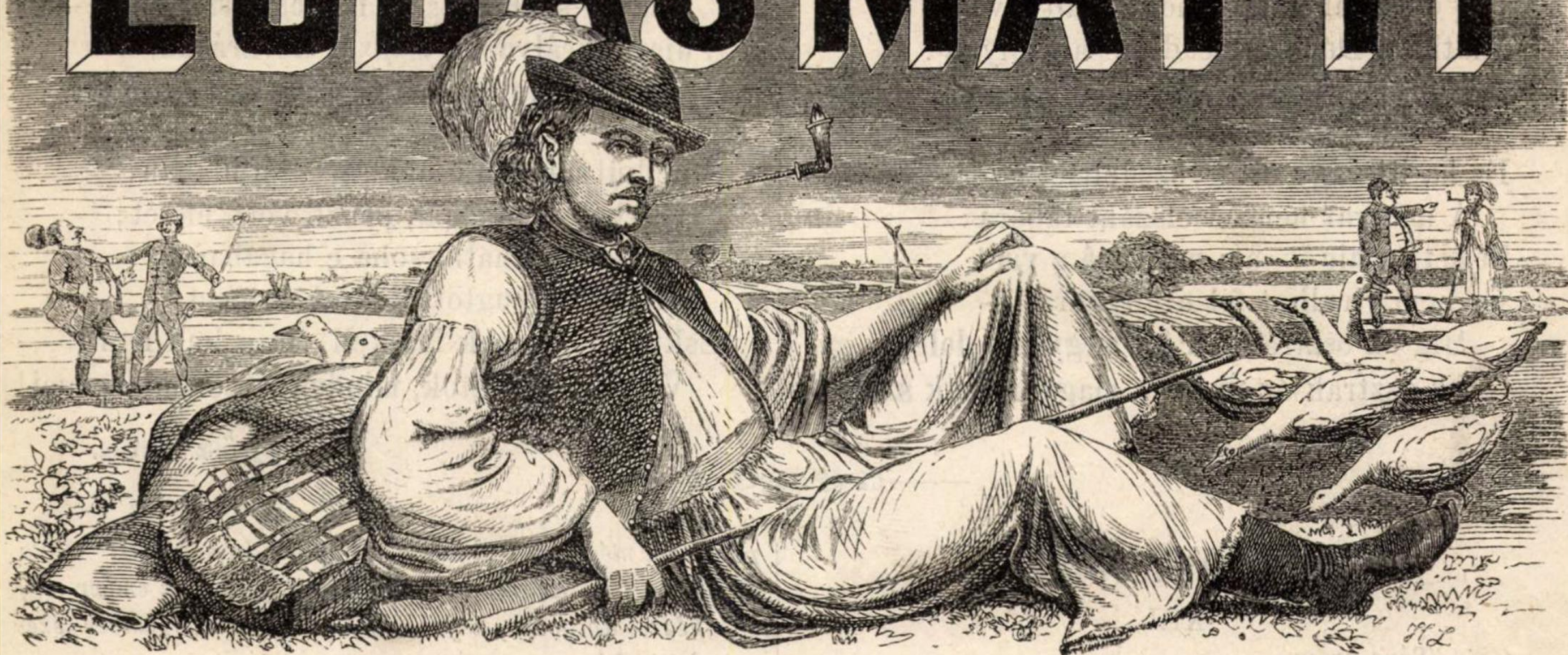

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, junius 9. 1867. 10. szám.	Gyüjtőknek **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A koronázáskor.

Ős Buda és Pest ünnepélyre készül . . .
Koronázni fog az a magyar nép, —
Melynek pusztulás jutott osztályrészül,
S több század óta a sas körme tép.
Vár, hid, ház, utcza diadalivekkel . . .
Mind magyar szinben lobogva ünnepel.

Hódol im a nép, lelkesülve ujong,
S le látszik reá hajlani az ég —
S midőn a tenger „Éljen!“ fel fel harsong :
Az örömhangot kettőzteti még. —
De lelkem mélyén aggodalmak kelnek —
S nem tudok hinni a legszebb reggelnek.

Fénylett már Budán sokszor ilyen pompa,
De pillanatig tartott az öröm —
Utánok mindjárt benyomult e honba . . .
Áldás gyanánt — nyomor és az üröm. —
Láttam már én sok aranyzott felhőket,
S már az nap hallám menydörgeni őket.

Alig csillámlott fel kissé Kustozza! —
Mutatta fogát az osztrák kormány . . .
Hogy a mit igért, azt mind visszahuzza . . .
S gázolva legyen minden alkotmány.
Igy a hatalom s győzelem kezében —
Csupán eszköz a népjog ellenében.

De hogy a porosz felkelt Sadovánál,
S Bécs alá csapott a had menyköve.
Meghuzván magát a kapufélfánál,
Egy kissé megint eszére jöve.
Vivtunk, — **de német ellen a németért!**
S ezer milliót vesztének, és mennyi vért?

Még fülig, torkig uszunk a veszélyben,
Alkotmányunk is csak fél lábon jár,
Mint **nagy hatalom** a német egységben
Minket is ujabb harczba kever már. —
Oh az a Rajna — az a német egység!
Frank, angol s pápák által font szövetség.

Ha győz, — mutatja hogy bőribe nem fér,
Hamburg s Pontus közt minden az övé.
Moltke! Tyrol és Schweizba hegyeket mér
S ott akar határt, hol a Balt övé.
Mintha a Duna a meddig csak folyna . .
Magyar, Szerb, Oláh mind németé volna.

És ha itt vagy ott győzedelmet nyér —
A magyar nemzet elszánt tábora:
Németé a hir — ám magyaré a vér!
És nem virulhat fel aranykora. —
Mig az osztráknak **jól megyen a dolga,**
Az osztrák az **úr** — a magyar csak **szolga.**

De mig egy édes álomban merengek, —
„Székel im Budán a magyar király!
És vele együtt (a miért esengek)
Magyar szabadság és népjog visszaszáll; —
S dicső királynénk magyar udvarában,
Fénylik mint gyémánt a magyar hazában.

E nélkül minden csalódás, — s hiában!
Igérhetsz mindent, pénzt, vért, életet; !
Nem fogsz láthatni soha e hazában . . .
Jóllétet, nyugtot, kedvet, örömet.
Esküszöm! ennek igy kell . . meg kell lenni! —
Vagy a mit látok, minden . . semmi, semmi!

Egy ősz lantos.

Eredeti levelek.

XIII.

Téns uram.

Na galambom nem haragszom már a horvátokra, azt is is meg bántam, hogy cselekedtem, a mit a mult héten igértem nekik, — hisz téns uram! most látom én hogy mi jóba törik ezek a fejöket, hisz olyan igazságok van ükeméknek abba, hogy velünk nem akarnak csatlakozni, mint a napfény; mert nem bolondok, hogy ők is csak ugy potyára oda adják azt a régi jussokat mint mink — cselekedtük. — Jól teszik, ha nem hagynak ki kapni magukon, lám téns uram ahun van ni — nem bir a német véllök, mert eszük van, de bezzeg minket magyarokat megfoghat már ezután a német még csizmával is, mint a majmot a hogy szokás fogni. —

Na téns uram olvastam K o s s u t h L a j o s tekintetes uram ü kigyelme levelét is, jajj teremtő Isten be gyönyörüségesen ki teremti az igasságot, bezzeg rá beszél a lelkire D e á k téns uramnak, hogy szint ugy tót ágast áll az emberbe a lelkiismeret tölle; — de hát már mihaszna? — ugy is czupász már Magyarországnak, nyakig vagyunk a lébe, csüstül nyeljük a boldogságot, de hiszen majd ha mindenféle bolondságnak vége lesz, majd józanná tesz a p ó t l é k nyavaja, ne féljék kigyelmed!

Olvastam a 48 numerusos ujságból Deák téns uram válaszát is a Kossuth levelére, de hát lássa kigyelmed! nem válasz vót a még sem, hanem Deák téns uram csak ugy tintaszóval eltalálta gondolkozni magát, de hát az is csak ugy van irva hogy „m i n e k u t á n n a, a n n a k u t á n n a, m i k é p p e n h o g y, n e m k ü l ö n b e n m i n d a z o n á l t a l, k ü l ö n ö s ö n p e d i g l e n e l é g a z h o z z á h o g y u g y b i z a z. — már pedig én az ilyen válaszra csak azt mondom, hogy mikor ilyet ir az ember ugy képzelem én azt, mint mikor a csirke a csepübe lép, oszt tipeg topog, rá meg mellé nagyon sipog, oszt még sem tud hát a maga baján segiteni. — Na de hiszen téns uram, nagy baj is az mikor az ember ugy bal kézzel dolyozik, a jobbikkal meg a más ember szemét fogja bé. —

Pünkösd napjára meg lesz hát a koronázás ugyi téns uram? bizony ideje már hogy egyszer meg legyék, mert elhidje kigyelmed hogy a hosszu létániának unalom a vége; — ha én fináncz vónék most, azt a sok ujságirót mind megfináncolnám, a miért a németek ollyan jó tárgyat adtak nekik az irásra, mert ha e nem vólna, nem tudnának egyébbről mint a krumpli csirázásról, szunyog tolyásról, meg a Trattner Károlyi tipugrafiájárul irni.

Lesz hát piros Pünkösd napjára magyar király? — az Isten éltesse, hanem hát, hm —! — hm —! — hm —! téns uram! mit is akartam mondani? nohát ebbe a nagy szárazságban elette a hernyó a körti fát, meg a sipoly elhatalmasodott a rozsba téns uram. hm. —

No téns uram, most mán meg egyet komendálok kigyelmednek, — hát nézze kérem szeretettel ha ugy törtenetesen az országgyülésre be megy kigyelmed, ugyan ne sajnálja felemliteni, hogy jó volna megválasztani G ö r g e i t hadügyminiszternek, mert egy embernek ugy is nehéz két hivatal egyszerre, oszt ez az ember meg már erre a mesterségre ki van poróbálva, hisz ez a magyarnak sohasem akarta kárát és veszedelmét, mert hát Világosnál is csak azért tette le a fegyvert, hogy azt aderága sok tengernépet akarta megkimélni a haláltól, — oszt még is azt beszéli róla az világ mintha, — hejj hejj Istenem! mintha bizony áruló lett volna; — ha még valaha egy kis alkotmányos ostromállapotot is meg akarunk poróbálni, már az is jobb lesz ha magyar hadügyminiszter kezéből fog lenni, — ugy is sok furcsa históriа lesz még a jövö Pünkösdig, — no hát addig is az Isten áldja meg kigyelmedet.

Karakán Marczi
gulyás-bojtár

XIV.

Tisztelt Matyi bátyó!

Máhiszen megbocsásson kelmed! ha levelemmel alkalmatlankodom, de hát sok nekünk a panaszunk, osztán, ha el nem mondanánk kelmednek — hát isten bizony kifurná az oldalunkat.

1-ör is. Volna hát már nekünk magyar minisztériumunk? de hát mit ér az, ha még most is trafikot kell pipáznunk, igaz hogy már magyar trafikot, de hát épen azért büdösebb is a füstje. Dohányt ugyan plántálhattunk volna, ha a fináncz miniszteri rendelet 6 héttel elöbb jött volna . . . de hát a meg oly méreg derága lett volna, hogy akár jóféle fáin sáfrányt szihatnánk azon az áron.

2-or. Alkotmányunk is helyre volna már állitva, azt mondják, nem tudunk mi kérem szépen róla semmit, mert hát itt csak ugy garázdálkodik a fináncz mint az elött, meg muszáj nekünk stemplizni még a bornyu fülét is.

3-or Szabadságunkat is vissza adták volna már? azt halljuk, de hát meg nem foghatjuk, hogy miért tilalmas hát még mindig a becsületes magyar embernek a fegyvertartás? hogy a kártékony verebeket és varjukat ne pusztithassuk?

Ezek a dolgok sehogy sem férnek a mi fejünkbe, csak azt akarta tudatni kedves Matyi bátyóval

Kolompos Gábor.

Adomák két tréfás rektorról.

Volt az elmult jobb időben somogyszélben két igen tréfás rektor, kiknek legnagyobb gyönyörüségök abban telt, ha egyik a másikat valamivel boszanthatta.

Abban az időben, midőn még a puskáért felis akasztották a becsületes magyar embert, s házról házra kutatták a fegyvert, az egyik rektor felbiztatta a kutató zsandárokat, hogy csak menjenek a szomszéd rektorhoz, van annak puskája, ott van a puska betámasztva a kuczkóba, csak vegyék el tőle.

A zsandárok lóhalálában mennek a szomszéd rektorhoz, meg is találják a puskát a mondott helyen.

„Áhá itt a puska — kiállt az egyik zsandár — hát az engedély hol van?

— Hát az engedély meg itt van la — mutatja fel rektoram a Waffenpaszt.

Persze a zsandárok megütközve látták, hogy gonoszul rá vannak szedve, — kezdenek szapperlótozni. Kérdi aztán a rektoram, ki küldte őket ide? a zsandárok megmondják, hogy a szomszédfalu rektora.

— No az, gonosz egy ember, lová tette az urakat, hanem hát csak menjenek hozzá vissza, annak is van egy puskája, de Waffenpassza igazán nincs.

A két dühös zsandár rohan vissza azzal a szándékkal, hogy ha megtalálják a puskát, a rektor hátára fogják kötni, s ugy verik végig az utczán. Épen a kapuban találják a rektort pipázgatva, rá ordit dühössen az egyik zsandár:

„Az urnak is van puskája ne tagadja... “

— Van igen is, —

„De nincs engedélye hozzá ugy-e?“

— A bizony nincsen —

„Hát hol az a puska, adja elő tüstént“

— Itt van az udvaron ni, vigyék el az urak, ha tudják, hanem vigyázzanak, hogy valamelyiköjöknek a lábikrájába ne kapjon; — ne te ne puska hol vagy? kiálta a rektor s a hivásra elő is ugrott a „puska“ egy bozontos komondor képében, s ha a rektor nem csititja, csakugyan inába harap valamelyik zsandárnak a puska!

Az egyik rektor tőszomszédját és komáját Bak Jánosnak hitták. Azzal meg egyszer azt a tréfát csinálta, hogy meghivta egy kis ozsonnára a kertjébe.

Bak szomszéd el is ment szivesen, felkeresi a lugosban pipázgató rektort.

„Jó napot édes komám uram! hát kész-e az ozsonna?

— Kész biz a kedves komám! jerünk amoda van ni — s e szavakkal oda vezeti Bak uramat az eleven jázmin kerítéshez, mely a kertet körül övedzé, — mondván: „itt van“ tessék kedves komám! maga szereti az efféle zöld csemegét rágicskálni.“

Egyszer meg az ádándi vásárban azt a tréfát követte el Bak nevü komájával a rektor, hogy egy embert — kinek üzekedő kecskéje volt, oda küldött Bak uramhoz azon ajánlattal, hogy annak meg bakja van. Hanem már ezért a tréfáért osztán Bak uram, puskával kergette a rektor komát.

Tigriskörmök.

Miért szokott Madarász mindannyiszor, valahányszor csak alkalom kinálkozik — Andrássy, Lónyai, Eötvös és Gorove urakra olvasni 61-i beszédjeikből?

Hát csak azért, hogy emlékeztesse a tisztelt urakat, hogy a 61-i beszédek szerezték meg nekik a .. miniszteri tárczát.

A sok idétlennél idétlenebb Deákpárti válaszok, melyek mindanyija Kossuth levelét igyekszik megtámadni, — oly bőséggel termenek, mint eső után a gomba. Somsich ur is kirukkolt egy hosszu litániával. Szja bizony könnyü a békáknak itthon kuruttyolni, midőn a tavaszt hirdető gólya, a békák királya .. még mindig idegen földön kénytelen kelepelni.

Kis kutya, nagy kutya, ne ugass hiába!

Per amorem Dei pater Déri! tudja e atyaságod mit mond a szentirás? Jaj a megbotránkozónak, de még jajabb a megbotránkoztatónak, ha tudná ezt atyaságod — nem ragasztatta volna fel a krisztus keresztje mellé két oldalt a rókusi templomra e következő kortes plakátot: „Éljen Ráth Károly pestjósefváros képviselője."

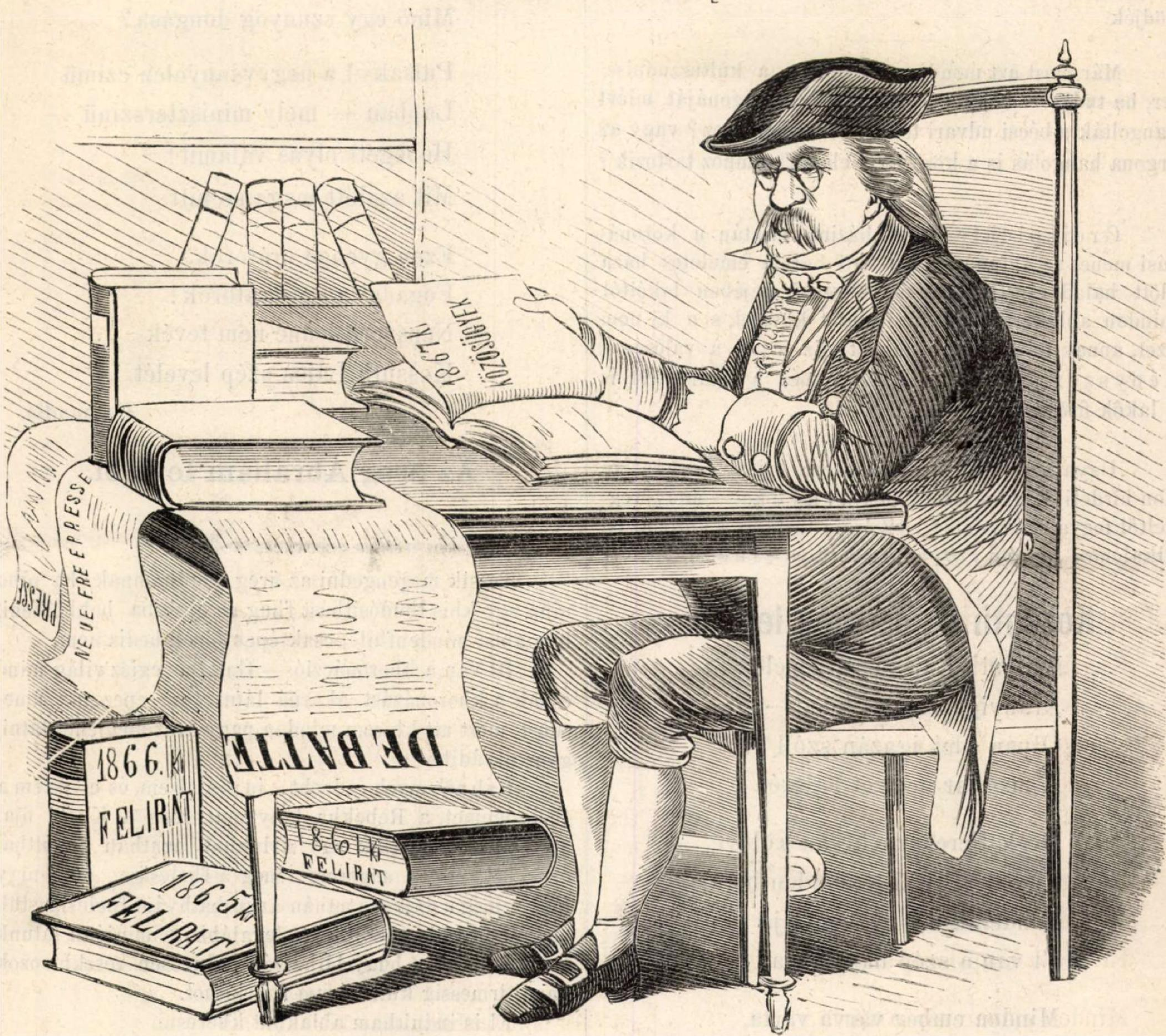
Egy bajai levelezőnk arról tudósit bennünket, hogy midőn a miniszteriumot kinevezték, a polgári olvasókörben oly átalános volt a jókedv, hogy még Kazinczy mellszobra is összeütötte bokáját és tánczolni kezdett. Hát most a közösügynek törvénnyé üttetése után, ugyan van e kedve tánczolni Kazinczinak?

Léváról azt a kérdést intézi hozzánk valaki, hogy igaz e az, hogy a magyar miniszterek plundrában járnak? Igaz biz az atyámfia! s a miniszter uraktól még rosz néven sem lehet venni, mert hát a Kossuth levele óta igen melegök van. Hanem már a furcsább egy kicsit, hogy Léva nehány fiatalabb alkotmányos tisztviselője, — kik azelőtt csengő pöngő sarkantyus csizmában parádéztak,— mostan szinte bugyogóban katonáskodik.

Kutyabagoson szóba jött, hogy bizony jó volna már ott is egy dalárdát alakitani. Erre a hirre az oda való kutyák annyira megijedtek, hogy rögtön egy egész oktávával kezdtek hangosabban ugatni.

Ugy halljuk, hogy midőn a Pesti Napló szerkesztője Görgeinek Kossuth levelére vonatkozó nyilatkozatát közzétette — Emich ur a kiadó igy kiáltott volna fel: „500 előfizető perdü."

Eredeti fizimiskája tudós Lusztkandel urnak.

A legelső osztrák-magyar tehát Deák Ferencz? igy nevezték el őt a „Wiener Zeitung," „Corres pondenz" és „Presse" czimü bécsi centralista lapok, melyek az ujkor bölcsét kegyes pártfogásukba vették. Nem hiszszük, hogy fel ne kiáltott volna Deák e bókra: „ments meg uram az én jó barátaimtól."

Csak veszett irigyeink nekünk azok a németek! hogy hogy? hát egyetlen egy valamire való épületünk — az akadémia palotájának remek faragványait, mind beragasztották a koronázási ünnepélyre aranyos papirral, hogy a külföldiek előtt arra se lehessünk büszkék.

Az 1848 numerusos lap statisztikai adatok czim alatt közlötte, hogy Pulszky Ferencznek, Kossuth nyilt levelére adott válaszából ennyi meg ennyi ezer példányt nyomtak. Denique most sül ki, hogy miután itt Pesten ingyen sem kellett, sőt több helyen elégették Pulszky uram válaszát, a vidéken akarnak gseftet csinálni vele. Csongrádra ugyan jó helyre vitték, hogy beleveszitsenek mint Bertók a csikba, abba a becsületes Csongrád városába, mely képviselöjét is felkérte, hogy a mennyire tőle telik, a közösügyi javaslat ellen müködjék.

Már most azt mondja meg nekem a kultuszminiszter, ha tudja — hogy a budai plébánia orgonáját miért hangolták a bécsi udvari templom orgonájához? vagy az orgona hangolás is a közösügyi elaboratumhoz tartozik?

Greispichler pesti háziur, miután a koronázási menet az aldunasoron fekvő három emeletes háza előtt halad el, feldiszitési költségek fejében lakóitól minden ablakért 4 pengő forintot követel, s a ki nem fizet, annak felmondja a lakást. Ez aztán a valóságos kényszer pótlékadó, hogy még a feldiszitést is a lakók fizessék meg.

Ugyanezen érdemes Hausherr, óriási falragaszokon hirdeti, kogy a háza előtti árnyék, — mely reggeltől fogva egész déli $^3/_4$ 12 óráig tart, — a koronázási alkalomra jutányos áron kibérelhető.

Kossuth Lajos szép levele.

Kossuth Lajos szép levele . . .
Aranyigazsággal tele, —
Olyan édes igazán szóll . .
A magyar nemzet bajáról.

Deák Ferencznek van küldve, —
Egy egy gyöngy minden betüje;
Mindenik szó azt mutatja :
El van a szép haza adva.

Minden ember várva várta,
Mit felel majd Deák rája?
Hej! mert ama másik félnek . . .
Részén a tények beszélnek.

Kossuth irt szép magyar nyelven —
Hogy arra Deák feleljen,
S felelettel ki rukkol ki?
Kemény! Pompéri és Pulszky!

Kemény a „Pesti Naplóban“
Puffogat iszonytatóan . . .
Itt szokott lenni megirva :
„Vigadj magyar! de csak sirva.“

Pompéri „Magyarországa“,
Szinte hetykén neki vága . . .
Hogy a nagy világ hadd lássa :
Minő egy szunyog dongása?

Pulszky! a negyvennyolcz czimü
Lapban — mely miniszterszinü —
Hebegett olyas valamit!
Mit azelőtt maga se hitt.

Ezen gyenge orátorok,
Fogadatlan prókátorok!
Népszerütlenné nem tevék . . .
Kossuth Lajos szép levelét.

Csizmadia.

Az öreg Ábrahám levelei.

I.

Tekhintethes szerkhesztü or!

Tessik megengedni az űreg Ábrahámnak, ha niha niha egy khis thudósithást fhug az ojságba bekhöldeni, lesz abba mindenfhile, csak épen hizelkhedís nem.

Itt van a khoronáczió — Gatt! az egisz világ mind cshak a khoronázást akarná látni. Ünd epez nix ümesünst, mert utt khirem minden nagy urat meglehet látni, ganz parádiba.

Hab ach mach gedocht.. ín megnizem, és elviszem a fhelesigemet, a Rebekha lányumat, meg a Khobi fija mat, majd áréndáluk egy ablakhut, azuthán együtthal elgyühet mig a sugorom, meg a fhelesige, meg nigy lánya, meg a dajka, azuthán az in báthyám fhelesigestül, meg az üt khis gyerekhe — legalább igy minjáan látunk valamít, is azirt hugy láthassák szhivesen reszkhirozok gavallirmessig khit hárum fhurinthot.

El is indultham ablakhut kheresni.

Egy házban csakugyan a khapura khi vút irva, hugy utt van ablak khiadandú, még phedig khettü. Nü! gundótham magamba, es wird ephez nix schlecht sein, az egyikhet megtharthum magunk számára — a másikhat meg rebackal fhugom khiadni, igy azuthán látni is fhugok, meg phinzem is lesz. Bementhem, megkhirdeztem mit khirnek irthe? Ha mind a khettüt khiveszi, akkhur cshak hárúmszázütven fhorint, de ha csak az egyikhet thetszik, akkhur 200 fhorint; Di Krie solst thü ganef bekhümmen — hárúmszázütven fhurint hód

e gesógt! egy ablakhir, phedig cshak 200 frint. Mig a szú is belim fhagyutt ijedtembe, hirtelen nem thudtam mit mundják, azt mundtam hugy nekhem hárum ablak khöll.

Hat das die Welt geschn? A szheginy zsidút szhidják, hugy nagy intherest húz a kheresztinyen — thessik, ezek kheresztinyek és szinte huznak. A zsidú az igaz, húgy a phinztül huz intbert — de a keresztény már thübbre ment, mert ez az ablakhon is tud huzni. — Most tehát nem megyek a khuronáczióra, hanem nálunk úgy is lesz khiráj választhás és khuronázás, mert Phönküsdkhor fogják választhani a phönküsdi khirájt, s ekkur fugják meg is khuronázni — hát megnizem ezthet — ez nem kerül semibe, mig is megláthum — azuthán bátran mundhatum, húgy in is látthan wi sógt me? phönküsdi khirájt

alázathus szulgája

Az üreg Ábrahám.

Pattantyuk.

A sz. m. i. barátok ugy hivták egymást hogy Convent. Volt ennek a jámbor Conventnek egy még jámborább csacsija, és egy még annál is jámborabb csacsi hajtója, ki a mily bamba volt ép oly tudákos akart lenni. Egyszer korán reggel be állit a csacsis a gvardiánhoz, s azt mondja: „Fő tisztelendő uram jelentem egész átossággal, meg szaporodott egy taggal a Convent!

Hogy hogy!? kérdi a szent atya.

Hát meg ellett a csacsi.

A. V. i. püspök minden uradalmában pompás cserépfedelü birka aklokat és marha istállókat csináltatott. Hanem a pátronátusa alatti népiskolák, csak zsuppal vannak fedve. „Ad majorem Gloriam Dei.“

A legközelebbi tisztválasztáskor nagyban korteskedett egy élelmes volt beamter, kit még soha semmiféle kormány változás hivatal nélkül nem hagyott. Azonban ő kigyelme, köztudomás szerint semmire sem volt képezve, csak ugy kontárkodott mindenben, és minden kormányváltozás után uj és meglepő alakban lépett elő. Most épen szolgabiró akart lenni. Hanem fel áll erre, egy elmés kortes s azt mondja: uraim! rég tapasztaljuk már, hogy ezen ur itt mindég olyan hivatalt viselt a mihez épen nem értett, hogy tehát a régi jó szokás ki ne menjen a divatból, én azt volnék bátor inditványni, hogy most meg tegyük meg megyei fő orvosnak. Erre persze nagy kaczagás támadt a választók között, és a beamter hoppon maradt.

Az országgyülési karzatról végig néz egy vidéki atyafi a hon atyákon, s felsohajt: Istenem de sok szép ész ez egy rakáson, de sok embernek a fejét be kellet verni azért hogy ezek itt együtt lehessenek! s közösügyi munkálatukkal beverhessék az egész ország orrát!

Tractualis gyülés volt túl a Dunán egy helyütt, hol a pénzkezelők is számadoltattak. Azonban a számadás csak olyan régi módi „nesze semmi fogd meg jól“ féle vólt. Hanem ezzel nem elégedett meg egyik a fiatal „kurkászolódó“ romlott nemzedék közül, hanem keményen követelte a számadások pontos vezetését, s nyilván tartását, mert — ugy mond — mi azt akarjuk tudni, hova és mire fordittatik mind az, a mit mi keservesen fizetünk. Fölàll erre egy régi szabásu érdeklett a vaskalapos n. t. urak közül, s nagy kegyesen azt mondja „ugyan édes uram öcsém! már hogy lehet maga ennyire kiváncsi!?

Verstalány.

Karakán Marczitól.

Leggyönyörübb ünnep kezdete létemnek,
Melyen legelsője vagyok én népemnek.
Szeretetből ered minden dicsőségem...
Midőn hódolattal rajong körül népem.

Fényem, dicsőségem igaz csak múlandó,
De mindegyik percze kéjt és gyönyört adó, —
Ez alatt örömár s jólét van köröttem...
Virág tengerében gyakran megfürödtem.

Szépnek és a jónak én vagyok elsője,
Közös akarattal felkent fejedelme. —
A boldog dicsőség igaz, csak egynapi,
S azért bal jóslattal — ha talán valaki
Kurta boldogságomhoz méri tiedet:
Vedd fel ellenedtől ugy mint irigységet.

Igaz, hogy baj midőn dicsőség boldogság..
Csak kurta időre nyiló tarka virág —
Ép azért adja hát e nemzet Istene!
Hogy legelső urát ily sors sohse érje.

A 9-ik számban közlött verstalány **Idők tanuja.**

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nü khedves Miskha bátya! meg van még mogának a minapijukhedve?

Mihály. Meg bizon nekem Iczik szomszéd, sőt jobb van most mint valaha..

Iczik. Bizonyosan a kurunácziónak ürvend Mihály gazda?

Mihály. Már hiszen, ha nem épen annak is, — de hát örvendek annak, hogy Deák semmitsem tudott felelni Kossuth Lajos levelére, egyetlen egy betüjét sem vala képes megczáfolni.

Iczik. Vas zogt Mihály bátya... hiszen az üregh or felelte az ojságokban és kijelentette: hogy Kossuth ellenében mogát és eljárását igazulni nem tartja szökségesnek.

Mihály: Bizony pedig igen is szükségesnek tarthatta volna Iczik szomszéd, mert lássa, eddig az ideig mindig azzal ámitottak bennünket, hogy Deák Kosuthnak a megbizottja, ezért tiszteltük osztán annyira; azért biztunk benne az utolsó pillanatig, — de hát már most lassan lassan le kezd a hályog hullni a nép szeméről, kisült hogy Deák nem barátja Kossuthnak. Meglássa Iczik szomszéd a koronáczió után mi marad meg mindazon mondva csinált nagy dicsőségből, melyet reá aggatott azon hivatal vadászok serege, kik a Deák köpönyegének gallérjába fogódzva másztak az uborka-fára.

Iczik. Khedves Miskha bátya! ne kárhoztassa khend Deákot, hiszen ű nem erűszakulta pulitikáját senkire.. nem khérte fel a thübbséget, hogy vele thartsun, nem khurteskedett senki mellett... das zóg i...

Mihály. Már iszen Iczik szomszéd mondhat a mit akar, hanem hát én meg azt kérdem, hogy — hát Dezsőfy képviselővé való megválasztatása végett nem irt Pozsonyba Deák? hogy milyen derék hazafi! pedig... jól tudjuk, hogy a megboldogult minő derék muszkavezető volt, — osztán meg...

Iczik. Aj vaj... khedves Mihály bácsikám, most maga haragus ember, most magával nem lehet pulitizálni...

Mihály. No hát, ha nem lehet, isten megáldja Iczik szomszéd!... ugy is dolgom van... fel kell keresnem...

Iczik. Megálljon Mihály gazda! haraggal csak nem válunk el egymástól, mi a menydürgüs menykhüt khöll felkheresni khendnek?

Mihály. Mit e? hát a két kis csacsim elveszett a kert alól s most nem tudom merre van?...

Iczik. Majd előkherül az, ne fhiljen semmit... csak nem vitték el a vármegyire szulgabirunak vagy eskhüdtnek?

Mihály. Dehogy vitték,... dehogy vitték, — nem kellenek oda olyan kis szamarak.

Iczik. So war ijach a Mensch bin... igazshága van khendnek Mihály gazda.

Kiegyezkedés.

Az insurgens a kezébe markolt
Egy rosz pisztolyt, melyen kakas nem volt.
Uram! kend az az Alvinczy? — igy szólt,
Nem izélné kend meg ezt a pisztolt? —

Ludas Matyi gyorspostája.

Pesten, Budán most tart
A nagyserű pompa...
Ezsistet, aranyat
Sórnak sét a porba, —
Majd csak hull nekem is
Talán a markomba.
A veres postóból
Is ha sakithatok,
Okkal móddal majd egy
Jókura darabot,
Magamnak belülle
Nadrágot varratok...
Akkor astán én is
Kurjantok egy nagyot...
De külömben nem.

N.. J.. lelkész urnak N. Ladányba:
A köszönet csak is S... Gyulát illeti,
Önnek a nevében átadtuk már neki.
Ám most rajtunk a sor, hogy lelki atyánknak —
Megköszönjük szépen a jó adomákat.

B.. Laczinak: Kérünk azokból a bácskai pattantyukból többet.

Csirke Ferinek: Vettük a küldeményt, közölni is fogjuk.

Karakán Marczinak: a napokban magán levelet irunk.

Kérelem

a

t. cz. előfizető közönséghez!

Tisztelt negyedéves előfizetőinket, kiknek előfizetési ideje e hó végével lejár, honfiui bizalommal felkérjük, hogy a jövő évnegyedre is legyenek szivesek „Ludas Matyit“ a magyar nép mullattató képes ujságát járatni, s előfizetéseiket megujitani, hogy a szétküldésben hátrány ne történjék.

Rajzoló **Stuhlmüller.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.